

Στις 26 Σεπτεμβρίου, συμπληρώθηκαν 27 χρόνια από τη στυγερή και αποτρόπαια δολοφονία του Παύλου Μπακογιάννη, που έπεσε νεκρός από τις σφαίρες των άναν-δρων τρομοκρατών της 17 Νοέμβρη....

Σφαίρες οι οποίες δεν σκόπευαν να δολοφονήσουν μόνο έναν βουλευτή του Ελληνικού Κοινοβουλίου, αλλά την προσωποποίηση της προσπάθειας για εθνική συνεννόηση και υπερκέραση των διχαστικών κομματικών γραμμών που εκείνη την εποχή δηλητηρίαζαν και όξυναν το ήδη κακοφορμισμένο από την οσμή των σκανδάλων πολιτικό μας σκηνικό.

Γιατί, ο Παύλος Μπακογιάννης ήταν ο φυσικός και ιδεολογικός καταλύτης του πρωτοφανούς, για τα μετεμφυλιακά και μεταπολιτευτικά χρονικά, επιτεύγματος της κυβερνητικής συνεργασίας της Αριστεράς με την Κεντροδεξιά, πρωτοστατώντας στις συναινετικές διαδικασίες συγκρότησης της Κυβέρνησης Τζανετάκη.

Οι τρομοκράτες ήξεραν που και ποιον στόχευαν. Μπορεί, στο τέλος, μετά από χρόνια, να λογοδότησαν στη δικαιοσύνη, όμως το πλήγμα που υπέστη ο κορμός της εθνικής συμφιλίωσης ήταν βαρύ και ακυρωτικό για κάθε μετέπειτα προσπάθεια ουσιαστικών ιδεολογικών και πολιτικών υπερβάσεων, σε επίπεδο μετουσιωμένων κυβερνητικών συνεργασιών.

Το πλήγμα, δε αυτό, θα μπορούσε να είναι ακόμη πιο καταστροφικό, κοινωνικά ολέθριο και εθνικά διχαστικό, αν ο τότε Πρόεδρος της Νέας Δημοκρατίας, Κωνσταντίνος Μητσοτάκης, δεν είχε επιδείξει ένα αξιοθαύμαστο μείγμα πολιτικής σύνεσης, προσωπικής αξιοπρέπειας και συναισθηματικής αυτοσυγκράτησης.

Γιατί, την ημέρα που ο Παύλος Μπακογιάννης έπεφτε νεκρός από τους επιβουλείς της δημοκρατικής ομαλότητας, συζητιόταν στη Βουλή η παραπομπή του Ανδρέα Παπανδρέου και αρκετών Υπουργών της Κυβέρνησής του στο Ειδικό Δικαστήριο, για το Σκάνδαλο Κοσκωτά.

Σε αυτή τη συνεδρίαση, ο Κωνσταντίνος Μητσοτάκης επέλεξε, όχι μόνον να είναι

παρώ ν, ξεπερνώ ντας την προσωπική συντριβή για την απώλεια του γαμπρού του, αλλά και να κρατήσει χαμηλά τους τόνους των ηλεκτρισμένων πολιτικώ ν δυναμικώ ν που αν κλιμακώ νονταν θα μπορούσαν να εκτροχιάσουν την κοινοβουλευτική και κοινωνική ομαλότητα.

Με μια σχεδόν ασκητική αίσθηση θεσμικού καθήκοντος, συνδυασμένη με μία πολυσθενή προσωπική και πολιτική λεβεντιά παλαιάς κοπής, δεν έριξε λάδι στη φωτιά των κομματικώ ν παθώ ν. Δεν επιχείρησε να εκμεταλλευτεί πολιτικά την οικογενειακή και παραταξιακή του απώλεια. Με μία δωρικής λιτότητας και λακωνικής νοηματικής συμπύκνωσης, σύντομη κοινοβουλευτική παρέμβαση (που αν και μαθητής του δημοτικού, τότε, διατηρώ ακόμη ζωντανό το εντύπωμά της στη μνήμη μου), ευχήθηκε να είναι "το αίμα του Παύλου Μπακογιάννη το τελευταίο αίμα που χύνεται άδικα σε αυτόν τον τόπο", προτάσσοντας την ανάγκη προστασίας της Δημοκρατίας και των Θεσμών.

Με τη στάση του αυτή, πέτυχε να εξοστρακίσει τις ιδεολογικές, τουλάχιστον, σφαίρες των τρομοκρατώ ν που με λιγότερο ευθύβολες, αλλά πιο ύπουλες τροχιές στόχευαν στην πρόκληση πολιτικής ανωμαλίας και διχασμού. Η στάση του και η αυτοσυγκράτησή του, αποκτούν δε ακόμη μεγαλύτερη αξία, αν αναλογιστούμε πως στην αντίπλευρη κοινοβουλευτική όχθη, παρά τα εκφρασθέντα συλλυπητήρια, πρωτοκλασάτα στελέχη του τότε ΠΑΣΟΚ, εξομοίωναν τον θάνατο του Παύλου Μπακογιάννη, με τον "επιχειρούμενο ηθικό θάνατο του Αρχηγού" τους, του Ανδρέα Παπανδρέου, κατερχόμενοι μάλιστα την κλίμακα της πολιτικής και της ανθρωπίνου ευπρέπειας, μέχρι του σημείου της διατυπώ σεως αποστροφώ ν του τύπου "και δεν ξέρω ποιος είναι περισσότερο αβάσταχτος από τους δύο [θανάτους]".

Χρίστος Χ. Λιάπης MD, MSc, PhD
Ψυχίατρος - Διδάκτωρ Παν/μίου Αθηνών ν
Email: chliapis@yahoo.gr
Twitter: @Chris_Liapis